

ude og give Guld paa det Hele, dersom man ved yderligere Beskaffning af Eiendommene drev de nuværende Giere fra Eiendommene, og saa fik nye Giere af den Beskaffenhed, som det har vist sig, at de ere, der søge Eiendomme derude eller som modtage Eiendommene — dette er, maasse et rigtigere Udtryk end, søge. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at det vilde være, hvad man kalder at komme fra Dyrnen og i Salmen. Ikke at jeg tror, at den Dyrne de hvide paa nu, er særlig blød; men Leiet vilde blive endnu haardere og Skatteenen endnu ringere, end den er i Dieblifket. Det vilde være en smal Sag at fordrive den større Del af Eiendomsbesidderne der, tror jeg nok, at kunne sige, fra deres Eiendomme ved kraftige Stattepagleg, men mindre kunde ogsaa gjøre det. Staten kunde som Kreditor have fremkaldt en betydelig Del Gieskifter ved ubetinget at inddrive sine Restancer af Rentersops. Men jeg har forment, at det var bedre at lempe sig efter de Giere, der ere, end at faae nye Giere dertil med ingen Kapital og tvil som Dydighed. Sont ret betegnende for, hvorledes Eiendommens Værdi er sunket, og jeg kunde fristes til at sige tillige for, hvor lidet man kan stole paa Eiendomsurderingerne, kunde jeg have lyst til at meddele det høie Thing og særlig det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nogle Tal. Dens største og indtil for 2 Aar siden som rigest ansete Plantageeier er død; hans Enke er gaaet fallit, og dermed er omtrent 20 Plantager, som denne Mand eiede, komne under Hammeren. Disse Plantager omfattede selv efter dansk Beregning et ganske anstændigt Areal. De udgjøre nemlig 6,000 Acres, hvoraf ikke mindre end 2658 ere i Sufferdyrning; det er altsaa bedste Klasses Jord efter Forholdene der. Disse Eiendomme ere paa enkelte Undtagelser nær blevne vurderede i 1874 i Anledning af den Kreditforening, der skulde oprettes. Der have vi altsaa en Vurdering, som man, dersom man allerede dengang vilde have lagt Bægt paa Vurderinger, kunde have haft at holde sig til. Jeg vil ikke have, at vi nu alene skulde holde os til Vurderinger af 1874, men senere ere disse Eiendomme blevne vurderede til Auktions-esterretning, og endelig er der i Slutningen af forrige Aar blevne solgte flere. Nu skal jeg villig indrømme, at ikke alle Salgsummerne ere et nøiagtigt Udtryk for Eiendommens høieste Værdi, idet naturligvis en stor Del af disse Eiendomme ere kjøbt af Prioritetshaverne, saa at der altsaa er kommet et andet Forhold ind deri. Men ogsaa med dette Korrektiv, med dette in mente, tror jeg, at Tallene, hvoraf jeg skal meddele nogle, ere ret velstalende. Den første Eiendom, jeg skal nævne, og ikke fordi der er noget særligt at bemærke om den, men fordi den staar først paa Listen — er en Eiendom, som i 1874 blev vurderet til 75,000 Dollars. Prioritetsgjælden i denne Eiendom, Be-

ikke Prioritetsgjælden, som har knuget Eiendommen ned. Denne Eiendom blev til Auktionsesterretningen vurderet til 36,000 Dollars, vi ere altsaa allerede nede ved mindre end det Halve af, hvad Vurderingen var i 1874. Saa blev den solgt i Slutningen af 1879 for 4,000 Dollars. Nu vil jeg henstille til ærede Medlemmer, om de skulde antage, at der skulde være megen yderligere Skattedelse, at presse ud af Eiendommen, og om man kan sige, at det er Prioritetshaverne, som fyldestgøres forlods, saa at Kommunen maa nøies med, hvad der bliver tilbage af yde Skatter af? Jeg skal nævne en anden Eiendom, den næste paa Listen; det var en Dobbelplantage, en Suffer og Kvægplantage, som i 1874 var vurderet til 125,000 Dollars, og var en Eiendom paa 1,150 Acres, altsaa ca. 900 Tdr. Land dansk Maal, hvoraf 484 Acres til Sufferdyrning. Den var aldeles ikke beskæft, og, hvad der gjør dette Exempel noget interessantere, er, at den faktisk var kjøbt for 100,000 Dollars for nogle Aar siden. Her have vi altsaa ikke blot en Vurdering fra 1874 at holde os til, men vi have et ligefremt Kjøb. Altsaa Værdien var dengang anset for at være mindst 100,000 Dollars. Til Auktionsesterretningen blev Eiendommen vurderet til 54,000 Dollars, altsaa atter under Halvdelen af Vurderingssummen fra 1874, og den blev solgt for 34,000 Dollars. Jeg tror, at vi snart ville blive enige om, at en Eiendom af den Størrelse, solgt til den her nævnte Værdi, maatte være, hvad vi kalde, ringe Rugjorder og ikke Jord af høi Produktionsene. Jeg kunde fremføre en hel Række af Exempler, som omtale væsentlig de samme Forhold mellem den tidligere og den nuværende Værdi, og jeg vil da nok spørge, om man med faa omstændigheder og Kjendsgjerninger for Die kan gjøre sig nogen Illusion om, at der er mere Skattedelse, at presse ud af Eiendommens der. For mig staar det altsaa faaledes: Kommunen er uden Kredit og Eiendommene ere uden Evne til at bære større Skatter. Vi have altsaa endnu kun en Mulighed tilbage for, at bringe Ballance tilveie ved egne Raaster, og den er at beskaffe Personerne. Hvorledes det imidlertid forholder sig med Individernes Velstand derovre, tror jeg, at vi allerede maa have nogen Forestilling om efter Alt, hvad der er kommet frem i dette Thing, til forskjellige Tider under Forhandlingerne om den vestindiske Sag. Men jeg vil dog tilføie, at det staar for mig faaledes, at man neppe kan vælge noget kraftigere Middel, til at bringe de sidste Resten af Kapital til at trække sig bort fra Den end, det, at ville fordrø Dens Underbalance dækket af de forholdsvis faa Personer derovre, der eie Noget endnu. Jeg tror, at en nøie Undersøgelse vil føre til, og jeg haaber, at den ogsaa vil føre, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds dertil — at man maa erkende, at det, der først og nødvendigtst maa gøres, er at fiske